

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113221402
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7113221402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu A. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., O. XX, zast. JUDr. Rudolfom Žiklom, advokátom so sídlom Košice, Tichá 18, proti žalovaným: 1/ Z. P., nar. X.XX.XXXX, bytom D., O. XX, zast. JUDr. Petrom Pórom, advokátom so sídlom Košice, Kováčska 32 a 2/ K. P., nar. X.X.XXXX, bytom D., O. XX, o zaplatenie 40.000,- € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 39C/179/2013-246 z 27.6.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalovanej v 1. rade proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2. rade stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne mu zaplatiť sumu 40.000,- € titulom náhrady škody na zdraví, ktorú mu mali spôsobiť úmyselne zlomyseľným konaním proti dobrým mravom spočívajúcim v odňatí bytu na ul. O. XX v D. a znemožnení jeho obývania a užívania bytu. Dôvodil, že žalovaní od neho sporný byt Istivo vylákali, čím získali nemalé majetkové výhody, následne žalovaná 1/ ho z bytu vyhnala a znemožnila mu ho obývať, neberúc pritom žiadny ohľad na jeho životné potreby a zdravotné problémy, ktoré konanie oboch žalovaných bolo príčinou jeho zdravotných problémov; žalobca bol výlučným členom SBD III a členský podiel zaplatil zo svojich výlučných prostriedkov, ktoré netvorili predmet jeho bezpodielového spoluvlastníctva so žalovanou 1/, tento byt po rozvode manželstva so žalovanou 1/ previedol na svojho syna žalovaného 2/, ktorý v tom čase hodlal uzavrieť manželstvo, pričom jeho vzťahy so žalovanou 1/ v tom čase už boli vyhrotené a narušené, o čom syn mal vedomosť, avšak po prevode bytu následne tento previedol so zlým úmyslom na svoju matku - žalovanú 1/ a odišiel do zahraničia, do dnešného dňa sa so žalobcom nevysporiadal, i keď sa dohodli, že dôjde k spätnému prevodu členských práv, ak pominú problémy. Žalovaná 1/ žalobcu z bytu vyhodila a deložovala, následne bol nútený prebývať na rôznych ubytovniach, u známych v záhradnej chatke a pod. a dlhodobo nemá vyriešenú svoju bytovú otázku, túto záležitosť riešil súdom aj prostredníctvom policajných orgánov, keďže má za to, že žalovaný 2/ konal podvodne so zámerom byt vylákať a previesť ho na žalovanú 1/ a následne sa odsťahovať do cudziny, žalovaní ho podvodným spôsobom pripravili o byt a majetok a opísané konanie žalovaných odporuje dobrým mravom. Podľa žalobcu žalovaní zavinili stav, že dlhodobo nemá kde bývať a z dôvodu sústavných stresov nimi vyvolávaných sa uňho vyvinuli vážne zdravotné problémy a viaceré závažné ochorenia: astma ťažkého stupňa, diabetes mellitus, dýchavičnosť, chronické stresové depresie, pľúcny emfyzém, bývalá manželka sa mu vyhráža, že ho zničí, znepríjemňuje mu život a jeho zdravotný stav sa postupne zhoršuje, k svojej liečbe potrebuje bývanie so základným vybavením aj

kvôli dlhodobej oxygenoterapii, čo momentálne nie je možné. V doplňujúcom podaní zo dňa 12.5.2014 žalobca opätovne poukázal na svoje zdravotné problémy a uviedol, že trpí veľkou psychickou záťažou a viacerými chronickými ochoreniami, zo stresov v dôsledku súdnych sporov ochorel na diabetes mellitus II. typu, trpí chronickou hypoxemickou respiračnou insuficienciou, artériovou hypertenziou a zápalom dolných dýchacích ciest, stav po bronchopneumónii. Požadovanú náhradu škody na zdraví vo výške 40.000,- € považuje za primeranú na realizáciu kúpy bytu, resp. jeho dlhodobého prenájmu, ktorá sa pohybuje v priemere 300,- € mesačne pri nájme a suma 40.000,- € predstavuje reálnu kúpnu cenu jednoizbového bytu.

2. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol (I.), žalovanej v 1. rade priznal náhradu trov konania vo výške 100 % (II.) a žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal (III.).

3. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ustanovení § 415, § 420 ods. 1, § 424, § 438 ods. 1, § 441, § 442 ods. 1 a 3, § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a ust. § 151 ods. 1, § 215 ods. 1 CSP, súd dospel k záveru, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z hmotného práva. Konštatoval, že žalobca sa nároku na náhradu škody na zdraví vo výške 40.000,- € domáhal za zlomyseľné odňatie bytu a znemožnenie jeho obývania konaním žalovaných odporujúcim dobrým mravom. Súd poukázal na zákonné predpoklady zodpovednosti za úmyselné konanie proti dobrým mravom podľa ust. § 424 OZ, ktorými sú: a) konanie škodcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi konaním škodcu a vznikom škody a d) zavinenie vo forme úmyslu. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa rozumie súbor všeobecne uznávaných spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania sa vo vzťahoch medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, ktoré v historickom vývoji osvedčili istú nemennosť vystihujúc podstatné historické tendencie, zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti, ktoré majú povahu základných noriem. Protiprávnym konaním proti dobrým mravom v zmysle § 424 OZ je také konanie, ktoré síce neodporuje zákonu, ani ho neobchádza, ale napriek tomu poškodzuje záujmy iných osôb spôsobom, ktorý sa vo všeobecnom povedomí považuje za neprípustný. Zodpovednosť za úmyselné konanie proti dobrým mravom sa okrem prípadov právom neupraveného konania vzťahuje aj na prípady výkonu práva, ktoré je vykonávané spôsobom, ktorý smeruje k poškodeniu iného a stáva sa vlastne zneužitím práva. Základnou podmienkou tejto skutkovej podstaty zodpovednosti za konanie proti dobrým mravom (§ 424 OZ), ktorá je širšia oproti všeobecnej zodpovednosti za škodu spôsobenú protiprávnym úkonom podľa ust. § 420 OZ, je priamy úmysel škodcu spôsobiť škodu inému. Škodou sa pritom rozumie najmä majetková ujma, ktorá poškodenému vznikla v dôsledku úmyselného konania škodcu. Žalobca v spore o náhradu škody spôsobenej konaním proti dobrým mravom musí preukázať úmysel škodcu, nakoľko tu neplatí prezumpcia zavinenia, ďalej musí preukázať, že žalovaní konali v rozpore s dobrými mravmi a taktiež, že mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti s takýmto protiprávnym konaním žalovaných.

4. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov v danej veci dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaných za škodu na zdraví, spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom v zmysle ust. § 424 OZ. Predovšetkým súd nemal preukázanú prvú z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu na zdraví, a to konanie žalovaných opísané v žalobe (úmyselné zlomyseľné konanie spočívajúce v odňatí bytu žalobcovi a znemožnení jeho užívania), ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a dospel k záveru, že žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Podľa posúdenia súdu znaky zlomyseľnosti konania žalovaných nepotvrďuje ani skutkový stav zistený v konaní vedenom pod sp. zn. 38C/51/2006, v ktorom sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o prevode členských práv a povinností a kúpnej zmluvy medzi žalovanými pre rozpor s dobrými mravmi a jeho tieseň pri uzavretí zmlúv. Z právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 38C/51/2006 z 25.11.2009 súd mal preukázané, že žalobca prestal byť členom družstva dňom účinnosti zmluvy o prevode členských práv a povinností k predmetnému bytu, t.j. dňa 21.6.2004, kedy členské práva a povinnosti previedol na svojho syna - žalovaného 2/, následne bola uzavretá zmluva o nájme družstevného bytu so žalovanou 1/ a dňa 26.1.2005 žalovaná 1/ uzatvorila s SBD zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 18.3.2006 pod č. V 1637/2005. Súd poukázal na to, že v čase cit. rozsudku vlastníčkou predmetného bytu bola bývalá manželka žalobcu titulom kúpnej zmluvy, pričom tento byt užíval výlučne žalobca a bránil žalovanej 1/ v jeho užívaní, jeho postavenie teda v tom čase bolo obmedzujúce vo vzťahu k

vlastníkovi bytu, čo je v rozpore so skutkovým tvrdením žalobcu v tomto konaní, že žalovaní ho pripravili o byt podvodným konaním a že mu znemožnili jeho užívanie. Žalobcom označené konanie žalovaných nepreukazujú ani právoplatné rozsudky Okresného súdu Košice I č.k. 5T/5/2012-116 zo dňa 17.9.2012 a č.k. 4T/6/2013 zo dňa 10.10.2013, z ktorých je zároveň zrejme, že uznesením Okresného súdu Košice I 37C/235/2011-11 z 3.8.2011 bolo nariadené predbežné opatrenie, z dôvodu násilia zo strany žalobcu vo vzťahu k žalovanej 1/, ktorým súd dočasne zakázal žalobcovi vstupovať do bytu č. 12 nachádzajúceho sa na 4. posch. bytového domu č. súp. XXX na O. ul. XX v D., zapísaného na LV č. XXXXX v k. ú. L., okres D. U., Obec D. - B. G., a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o vypratanie bytu. Súd prvej inštancie uviedol, že práve opísané konanie žalobcu vo vzťahu k žalovanej 1/ je potrebné hodnotiť ako konanie odporujúce dobrým mravom a vzhľadom na uvedené skutočnosti tvrdenie žalobcu, že žalovaný 2/ od neho ľstivo vylákal predmetný byt a spoločne so žalovanou 1/ ho zlomyseľným konaním pripravili o byt, nemal preukázané. Napokon poukázal tiež na obsah návrhu na vydanie rozkazu na plnenie z 5.9.2011, podaného na súde dňa 14.9.2011 (konanie vedené pod sp. zn. 34C/2/2011), ktorým sa navrhovateľka (v tomto konaní žalovaná 1/) ako výlučná vlastníčka bytu domáhala proti odporcovi (v tomto konaní žalobca) jeho vypratania na tom skutkovom základe, že jej bráni v užívaní bytu aj fyzicky; toto konanie bolo zastavené uznesením č.k. 34C/2/2011-88 zo 16.7.2013 pre späťvzatie návrhu z dôvodu, že odporca predmetný byt vyprataval vo februári 2013. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nemal preukázané splnenie prvej podmienky vzniku zodpovednosti žalovaných za škodu na zdraví žalobcu, a to konanie žalovaných odporujúce dobrým mravom. Žalobca zároveň nepreukázal žiadnym spôsobom zavinenie žalovaných na vzniku škody vo forme úmyslu a ani príčinnú súvislosť medzi chorobami, ktorými trpí a ním popísaným konaním žalovaných. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol a ďalej sa už nezaoberal výškou požadovanej náhrady. Nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz znaleckým posudkom na preukázanie príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaných a chorobami žalobcu, nakoľko to pokladal za nevhodné a neúčelné. V tejto súvislosti súd poukázal na ust. § 219 CSP, ktoré kladie dôraz na iniciatívu sporových strán, aby z hľadiska hospodárnosti konania na preukázanie svojich tvrdení predložili takýto posudok, ktorý však žalobca v konaní nepredložil aj napriek odročeniu pojednávania za tým účelom. Nakoľko nemal preukázané úmyselné konanie žalovaných odporujúce dobrým mravom, súd pre nevhodnosť a neúčelnosť nevykonal ani žalobcom navrhnutý dôkaz výsluchom ošetrovujúcich lekárov a dcéry žalovanej 1/.

5. Pokiaľ ide o námietku premlčania nároku, ktorú v konaní vzniesla žalovaná 1/, túto súd právne posúdil podľa ust. § 106 ods. 1, 2 OZ a mal za to, že pri hypotetickom stanovení obdobia, od ktorého mala začať plynúť subjektívna dvojiročná premlčacia doba (podľa ust. § 106 ods. 2 OZ vo vzťahu ku škode na zdraví neplatí objektívna premlčacia doba), sa nárok žalobcu javí byť premlčaný. Konštatoval v tejto súvislosti, že pri škode na zdraví začiatok plynutia premlčacej doby je viazaný na moment, kedy sa poškodený dozvedel, aká škoda na zdraví mu vznikla. Žalobca na pojednávaní dňa 14.2.2017 uviedol, že ku poškodeniu jeho zdravia došlo v priebehu r. 2001, odvtedy podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné „odvíjať“ celý nárok a subjektívna premlčacia doba tak uplynula v r. 2003. Ak by rozhodným obdobím pre posúdenie premlčania bol rok 2005, kedy sa žalovaná 1/ stala vlastníčkou predmetného bytu, v takom prípade premlčacia doba by uplynula v roku 2007. Preto pokiaľ žalobca podal žalobu na súde dňa 23.7.2013, v oboch prípadoch bola podaná už po uplynutí premlčacej doby a súd prvej inštancie mal za to, že aj z tohto dôvodu žalobu je potrebné zamietnuť. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaní boli v spore plne úspešní, vznikol im nárok na náhradu trov konania a preto súd priznal žalovanej 1/ nárok na 100 % náhradu trov konania s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanému 2/ v konaní žiadne účelne vynaložené trovy nevznikli, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho ako predčasné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a dokazovanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy nevyhnutné a potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností celej kauzy, rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám (žalobcovi) uskutočniť ich procesné práva v konaní a porušil právo strán na spravodlivý súdny proces. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že predmetom konania je náhrada škody, ktorú mu žalovaní spôsobili konaním v rozpore s dobrými mravmi. Nesporným faktom celého prípadu je, že daroval svojmu synovi, žalovanému 2/ trojizbový byt na O. XX v D., teda do dispozície žalovaných previedol vec značnej finančnej hodnoty a považoval za samozrejmé, že slušní ľudia v slušnej spoločnosti sú za dar tak vysokej hodnoty darcovi vďační a vďaka aj patričným spôsobom voči darcovi svojím konaním a správaním prejavujú.

Opísal ďalej správanie žalovaných po obdržaní daru vysokej finančnej hodnoty, že žalovaný 2/ byt bezprostredne po tom, čo ho získal od svojho otca (žalobcu), zlomyseľne previedol na svoju matku - žalovanú 1/, pričom si musel byť zjavne vedomý toho, že vzťahy jeho rodičov boli v tom čase už nanajvýš rozvrátené a antagonistické. Stav konania žalovaného evidentne naznačuje jeho zlý úmysel škodiť otcovi, ktorý ako taký nepožíva právnu ochranu a zjavne ide aj o konanie a správanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná 1/ bezprostredne po získaní sporného bytu do svojej dispozície, iniciatívne vymenila zámky na dverách bytu, vyhádzala všetky žalobcove veci z bytu, odmietla ho vpustiť do bytu a umožniť mu akékoľvek jeho užívanie. Žalobca tvrdil, že vinou konania žalovaných sa ocitol doslova na ulici a stal sa z neho bezdomovec, prebýva na rôznych miestach, napr. na podnájmoch v lacných ubytovniach, u kamaráta na záhradnej chate a pod. a dodnes nemá svoju bytovú otázku vyriešenú, čo žalovaných prakticky vôbec nezaujíma, ale dar vysokej finančnej hodnoty drzo prijali. Mal za to, že žalovaní ho špekulatívnym spôsobom pripravili o sporný byt, získali ho bezodplatne s jednoznačným úmyslom ho z bytu vyštváť a vyhodiť, že ich vôbec nezaujíma jeho zdravotný stav a to, že trpí na vážne ochorenia, potrebuje pokoj a opateru, že nemá kde bývať a potrebuje sa liečiť. Opísané správanie žalovaných hraničiace s bezcharakternosťou a hrubým nevďakom za získaný dar vysokej hodnoty, podľa názoru žalobcu predstavuje závažný zásah do jeho práv a sotva ho možno vyhodnotiť ako konanie súladné s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 Občianskeho zákonníka. Vytkol súdu prvej inštancie, že vôbec nepovažoval za potrebné sa vysporiadať s okolnosťami prípadu, starostlivo ich skúmať a až potom v merite veci spravodlivo rozhodnúť, čo považoval za zásadné pochybenie súdu. Do pozornosti odvolacieho súdu dal zákonnú konštrukciu podmienok vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa žalobcu je nesporné, že konaním žalovaných mu škoda vznikla, a to značného rozsahu, keďže prišiel o byt, žalovaní mu bránia v jeho užívaní, nemá kde bývať, žije v sústavnom strese, permanentne sa mu zhoršuje zdravotný stav, vynakladá značné finančné prostriedky na nájom a podnájom, na lieky a lekárske ošetrenia, trpí viacerými závažnými ochoreniami. Uviedol, že žalovaná suma predstavuje nárok na odškodnenie za vyššie opisované ujmy a príkoria spôsobené mu žalovanými a nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nezvládol dôkazné bremeno na preukázanie nároku na náhradu vzniknutej škody. Taktiež vytkol súdu prvej inštancie, že vôbec nepovažoval za potrebné vykonať ním navrhnuté dôkazy výsluchom žalovaného 2/ na okolnosti súvisiace s prevodom bytu a jeho správania sa k žalobcovi po prevode bytu, výsluchom ošetrojúcej lekárky na otázku príčinnej súvislosti týkajúcej sa zhoršenia jeho zdravotného stavu a zlomyseľného konania žalovaných, nariadením znaleckého dokazovania zameraného na preukázanie príčinnej súvislosti medzi poškodením jeho zdravia a konaním žalovaných, a preto súd rozhodol bez náležite zisteného skutkového stavu celej veci a predčasne. Faktom je, že ochorenia žalobcu sú spôsobené následkami, ktoré svojim správaním vyvolali žalovaní, vyhodenie z bytu, stresy, nedostatok pokoja pri liečbe, znemožnenie bývania, atď., pričom súd prevažnú väčšinu dôkazov zásadného významu jednoducho odmietol vykonať. Konanie súdu vo svojej podstate znamená porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, garantovaného Ústavou SR. Mal za to, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal ani s otázkou ustálenia začiatku plynutia premlčacej lehoty, a to z dôvodu, že podľa vyjadrenia ošetrojúcich lekárov k poškodzovaniu a zhoršovaniu jeho zdravotného stavu dochádza sústavne, permanentne a priebežne, teda nemožno s určitosťou za začiatok premlčacej lehoty považovať rok 2001. Namietal žalovanou vznesenú námietku premlčania uplatňovaného nároku. Nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu o priznaní náhrady trov konania žalovanej 1/, ktorý nárok priznal žalovanej paušálne bez toho, aby skúmal a vysporiadal sa s otázkou, či na strane žalobcu neexistujú dôvody osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania v zmysle ust. § 257 CSP. V tejto súvislosti poukázal na to, že je starobným dôchodcom, starobný dôchodok je jeho jediným príjmom, je nemajetný, osamotený, nemá kde bývať, trpí dlhodobou závažnou chorobou: chorobu pľúc, diabetes mellitus a iné, je nútený vynakladáť značné finančné prostriedky na lieky a lekársku starostlivosť, žalovaní mu neposkytujú žiadnu pomoc v chorobe a starobe, z bytu ho zlomyseľne vyhodili, ignorujú jeho potrebu bývania, to všetko za stavu, keď im daroval byt značnej hodnoty a práve konaním a stresmi vyvolávanými žalovanými sa jeho zdravotný stav permanentne zhoršuje. Nesúhlasil preto, aby za daného stavu ho ešte aj súd trestal tým, že ho zaväzuje k náhrade trov konania.

7. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala za zákonné a spravodlivé vrátane výroku o trovách konania a uviedla, že sa v celom rozsahu pridržiava písomného podania z 18.10.2017, že žalobca sa počas celej doby ich spoluzitia správal voči nej a deťom agresívne, zničil im zdravie, násilného konania sa dopúšťal aj voči synovi - žalovanému 2/. Mala za to, že v tomto konaní nemožno hovoriť o žiadnom konaní žalovaných proti dobrým mravom, ako správne konštatuje aj súd prvej inštancie, ale práve

naopak, bolo to násilie žalobcu voči nej, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, čo v konaní preukázala trestným rozkazom Okresného súdu Košice I č.k. 1T 483/99 a ďalšími súdnymi rozhodnutiami.

8. Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Žalobca v odvolacej replike (č.l. 269 - 270) navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobe vyhovel. K vyjadreniu žalovanej 1/ uviedol, že zotráva na podanom odvolaní proti rozsudku, v ktorom podrobne opísal dôvody a námietky týkajúce sa merita celej veci a rozsudok považuje za predčasný s poukazom na nedostatočné dokazovanie, ktoré súd aj napriek procesným návrhom žalobcu nepovažoval za potrebné vykonať. Rozsudok sa javí ako nepreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vysporiadať sa ani s otázkou, či v prípade žalobcu neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania žalovanej, ani o tejto otázke súd nevykonal žiadne dokazovanie zamerané najmä na osobné, sociálne, zdravotné a majetkové pomery žalobcu, so zreteľom na ktoré žalovanej 1/ nemal priznať náhradu trov konania.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozsudok je vecne správny, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok, stotožňujúc sa v celom rozsahu i s jeho správnymi dôvodmi, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.6.2019 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/2.p., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach a pri zachovaní lehoty v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

11. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie porušil právo strán na spravodlivý proces, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. uplatnil odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP.

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu; najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal

dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu, to zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávne právne posúdenie veci [odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie); dochádza k nemu vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo ak síce použil správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo aplikoval na zistený skutkový stav a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

16. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok a argumentov žalobcu uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli neúplné alebo nesprávne, nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo, že by súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, príp. vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo, alebo aby nesprávne interpretoval, príp. aplikoval použitý právny predpis. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu pre úplné zistenie skutkového stavu prejednávanej veci a pri jej právnom posúdení použil správne hmotnoprávne normy (ust. § 415, § 420 ods. 1, § 424, § 438 ods. 1, § 441, § 442 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav, v ich intenciách hodnotiac vykonané dôkazy podľa zásad ustanovených v § 191 a nasl. CSP a ustálených v súdnej praxi, náležite posúdil a presvedčivo a logicky vyhodnotil zistené skutočnosti a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Súd prvej inštancie prijaté skutkové a právne závery logicky a zrozumiteľne vysvetlil, uviedol úplné, relevantné a presvedčivé dôvody svojho rozhodnutia s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné právne normy, ktoré v danej veci správne aplikoval, náležite sa v rozhodnutí vysporiadal s relevantnými námietkami a právnymi argumentmi strán prednesenými pri uplatňovaní prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v spore a odôvodnenie rozsudku v celom rozsahu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle ust. § 220 CSP. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť ani žiadne pochybenia v procesnom postupe, v dôsledku ktorých by žalobcovi mala byť znemožnená realizácia jeho práv alebo porušené jeho právo na spravodlivý proces, a odvolací súd nezistil ani žiadnu z vád konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

17. Námietky a argumenty žalobcu obsiahnuté v odvolaní nie sú opodstatnené, žalobca iba opakuje skutočnosti namietané už v prvoinštančnom konaní, ktoré boli predmetom dokazovania a právneho posudzovania súdom prvej inštancie, tento súd sa s nimi náležite, presvedčivo a v plnom súlade so zákonom vysporiadal pri rozhodovaní vo veci a v dôvodoch napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Skutočnosti uvedené v odvolaní nespochybňujú správnosť ani úplnosť skutkových zistení, súdom prvej inštancie vykonaného hodnotenia dôkazov alebo spôsobu právneho posúdenia prejednávanej veci a neodôvodňujú iné rozhodnutie v danom spore v prospech žalobcu. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca nepreukázal tvrdenia o úmyselnom konaní žalovaných proti dobrým mravom a neunesol dôkazné bremeno v danom spore o tejto hmotnoprávnej podmienke vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 424 OZ. Súd prvej inštancie skutkovo a tiež po právnej stránke v úplnom súlade so zákonom sa vysporiadal s otázkou žalobcom namietaného protiprávneho konania žalovaných a správne uzavrel, že konanie žalovaných nevykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi a žalobca nepreukázal zavinenie vo forme úmyselného konania žalovaných so zlomyseľným zámerom spôsobiť mu škodu na zdraví, ktoré v zmysle ust. § 424 OZ môže založiť občianskoprávnu zodpovednosť za škodu.

18. Na potvrdenie správnosti uvedených záverov súdu prvej inštancie možno doplniť, že žalobcu zaťažovalo v spore dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel (priamy alebo

nepriamy) žalovaných spôsobiť mu škodu či inú závažnú ujmu na zdraví, ako aj všetky zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú konaním proti dobrým mravom v zmysle ust. § 424 OZ, ktoré podľa požiadavky zákona musia byť splnené kumulatívne. Pre vznik zodpovednosti za škodu pritom nestačí, že určité konanie vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, ale vyžaduje sa aj to, aby tento jav bol spôsobený úmyselným konaním škodcu, ktoré zámerne poškodzuje iného. Podľa záverov súdnej praxe nie je konaním proti dobrým mravom, ak konajúci výkonom práva sleduje vlastný prospech, a nie poškodenie iného. Konanie, ktoré smeruje k uskutočneniu výsledku, ktorý je zákonom predpokladaný, je konaním dovoleným i v prípade, že jeho vedľajším následkom je prípadný vznik ujmy iného. Ak však niekto vykonáva svoje právo spôsobom, ktorý zámerne poškodzuje iného, ide o šikanujúci výkon práva, a teda o konanie proti dobrým mravom, keď výkon práva sa stáva iba prostriedkom k poškodeniu iného. Povaha tejto zodpovednosti spočíva v tom, že konanie proti dobrým mravom má popri morálnom odsúdení tiež za následok občianskoprávnu zodpovednosť, ak sú dané jej predpoklady. Občiansky zákonník sa obmedzuje na sankcionovanie najzávažnejších konaní proti dobrým mravom, a to len konaní úmyselných, pričom zavinenie škodcu sa neprezumuje, a dôkazné bremeno v spore leží na poškodenom (porov. Švestka, J., Spáčil J. a kol. Občiansky zákonník I, Komentár, 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 1235, tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 951/2011 a 25Cdo 3834/2010). Zákonom vyžadovaný predpoklad úmyselného (zavineného) konania proti dobrým mravom a naplnenie subjektívnej stránky konania škodcu (žalovaných) predstavuje jeden z viacerých kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 424 OZ a jeho nepreukázanie v posudzovanom prípade je samo o sebe dôvodom, pre ktorý nemožno nárok zo zodpovednosti za škodu žalobcovi priznať. Aj podľa posúdenia odvolacieho súdu žalobca v spore nepreukázal, že by žalovaní konali proti dobrým mravom, s úmyslom ho poškodiť a spôsobiť mu ujmu na jeho zdraví, pokiaľ sa žalovaná v postavení vlastníčky sporného bytu iba domáhala ochrany svojich práv súdnou cestou podanými návrhmi (žalobami) v občianskom súdnom konaní (návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu domáceho násillia), príp. trestným oznámením podaným proti žalobcovi pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže žalobca napriek nariadenému predbežnému opatreniu uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 37C/235/2011 z 8.8.2011 sa v byte naďalej zdržiaval, bránil jej v užívaní bytu tým spôsobom, že ju z bytu vyhánal s vulgárnymi nadávkami a vyhrážkami, že ju prizabije... (právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 5T/5/2012-116 zo 17.9.2012), ak podala na súde tiež návrh na vypratanie bytu (ktorý pred rozhodnutím súdu vzala späť z dôvodu, že žalobca sa vo februári 2013 z bytu odšťahoval), domáhala sa teda dovoleným a právom aprobovaným spôsobom iba ochrany svojich ohrozených práv a jej konanie, ani opísané konanie žalovaného 2/ jednoznačne nemožno kvalifikovať ako priečiace sa dobrým mravom a nebolo v spore preukázané, aby žalovaní konali so zámerom (úmyslom) spôsobiť žalobcovi škodu na zdraví. So zreteľom na to, že súd prvej inštancie nemal preukázané úmyselné konanie žalovaných proti dobrým mravom, ktoré je jedným z predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za škodu v zmysle § 424 OZ, zodpovedanie otázky existencie príčinnej súvislosti medzi opísaným konaním žalovaných a vznikom ujmy na zdraví žalobcu, už nemohlo mať pre rozhodnutie vo veci podstatný význam. Správny bol preto postup súdu prvej inštancie, pokiaľ nevykonal žalobcom navrhované dokazovanie, ktorým mala byť preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaných a vznikom škody na zdraví žalobcu, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nehospodárne a pre rozhodnutie už nadbytočné.

19. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu, v ktorej polemizuje s vyhodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 204/2009 zo dňa 14.9.2011, z ktorého vyplýva, že súdna prax je jednotná v tom, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p. (od 1.7.2016 ust. § 420 písm. f/ CSP), lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Pokiaľ súd niektorý navrhovaný dôkaz nevykoná, môže to viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie však k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. (§ 420 CSP, pozn. odvolacieho súdu). K procesným právam účastníka konania nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí iba súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 a § 213 ods. 5 O.s.p., po 1.7.2016 ust. § 132 ods. 1, § 185 ods. 1, 2 CSP, pozn. odvolacieho súdu). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nerozhodné alebo nadbytočné), nejde o postup, ktorým by bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli

účastníci (§ 132 O.s.p., po 1.7.2016 ust. § 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo správnych a úplných skutkových zistení (skutkového základu veci), nepochybil, ak zamietol návrh žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré neboli spôsobilé objasniť relevantné skutkové zistenia, vec správne právne posúdil a neporušil právo strán (žalobcu) na spravodlivý proces. Skutočnosť, že súd prvej inštancie žalobu zamietol (tiež) z dôvodu premlčania nároku, vychádzajúc z nesprávneho názoru, že nárok je premlčaný, nezakladá nesprávnosť napadnutého rozsudku. Následkom účinne vznesenej námietky premlčania v občianskom súdnom konaní je, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ), a preto s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania mal súd prednostne posúdiť námietku premlčania ešte pred zisťovaním dôvodnosti nároku (jeho základu a výšky) a v prípade záveru, že do uplatnenia práva žalobcom podaním žaloby na súde márne uplynula premlčacia doba, mal žalobu prioritne už (iba) z tohto dôvodu zamietnuť. Súd pochybil aj pri právnom posúdení otázky premlčania nároku a postupoval v rozpore s ust. § 106 ods. 1 a § 100 ods. 1 OZ a závermi súdnej praxe, podľa ktorých pri úvahe, kedy sa poškodený dozvedel o škode, treba vychádzať z preukázanej (nie predpokladanej) vedomosti poškodeného, ktorú získal o už vzniknutej škode, teda nestačí len jeho vedomosť o protiprávnom úkone či o škodovej udalosti, ako aj z vedomosti poškodeného o osobe škodcu. Pritom ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, začína premlčacia doba plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode (porov. napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 104/2011, NS ČR sp. zn. 25Cdo 2189/2011, tiež 28Cdo 3914/2012). Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu záver o márnom uplynutí premlčacej doby v zmysle ust. § 106 ods. 1 OZ, a teda o premlčaní práva žalobcu na náhradu škody na zdraví proti žalovaným nevyplýva, uvedené pochybenie však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, keďže súd správne žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom.

21. Odvolací súd nemal preukázané dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP podľa návrhu a odvolacích námietok žalobcu, odôvodňujúce nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov konania procesne úspešnej žalovanej 1/, ktorej súd prvej inštancie správne priznal náhradu trov podľa zásady procesného úspechu. Ust. § 257 CSP umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Aplikácia tohto ust. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, ale ich výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem. Aplikácia daného ust. musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (porov. Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, str. 941 - 942, pozri tiež R 34/1982). Skutočnosť, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní, neodôvodňujú pri rozhodnutí o trovách konania v danej veci sa výnimočne odchýliť od zásady zodpovednosti za výsledok konania s použitím ust. § 257 CSP. Odvolací súd ani pri zohľadnení sociálnej situácie a nepriaznivých pomerov na strane žalobcu, na ktoré poukázal v odvolaní, však so zreteľom na okolnosti uplatnenia nároku žalobcom, povahu daného sporu, postoj žalovanej 1/ v priebehu konania a dôvody, pre ktoré súd žalobu zamietol, nepovažuje za spravodlivé, aby žalovanej 1/, ktorá sa na vzniku sporu nijako nepodieľala, proti žalobe podanej žalobcom sa v danom spore aktívne a procesne úspešne bránila a dosiahla plný procesný úspech vo veci, nebola prisúdená náhrada účelne vynaložených trov konania a tieto by si mala znášať sama. Podľa názoru odvolacieho súdu nie sú splnené predpoklady podľa ust. § 257 CSP pre výnimočné

nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej 1/, ktorá mala v spore plný úspech, a preto má právo na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi.

22. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP v prejednávanej veci neboli preukázané a rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý má správny základ v plnom procesnom úspechu žalovaných (žalovanej 1/) v spore, je vecne správny, a preto postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok potvrdil.

23. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca ako odvolateľ vzhľadom na neúspech v odvolacom konaní nemá právo na náhradu trov a žalovaní mali v odvolacom konaní plný úspech, žalovanému 2/, ktorý bol v odvolacom konaní pasívny, však žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej 1/ proti žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o jej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát pomerov hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej

hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).